

Johann Sleker Jakob Breiger

Exercitatio Philosophica De Uno

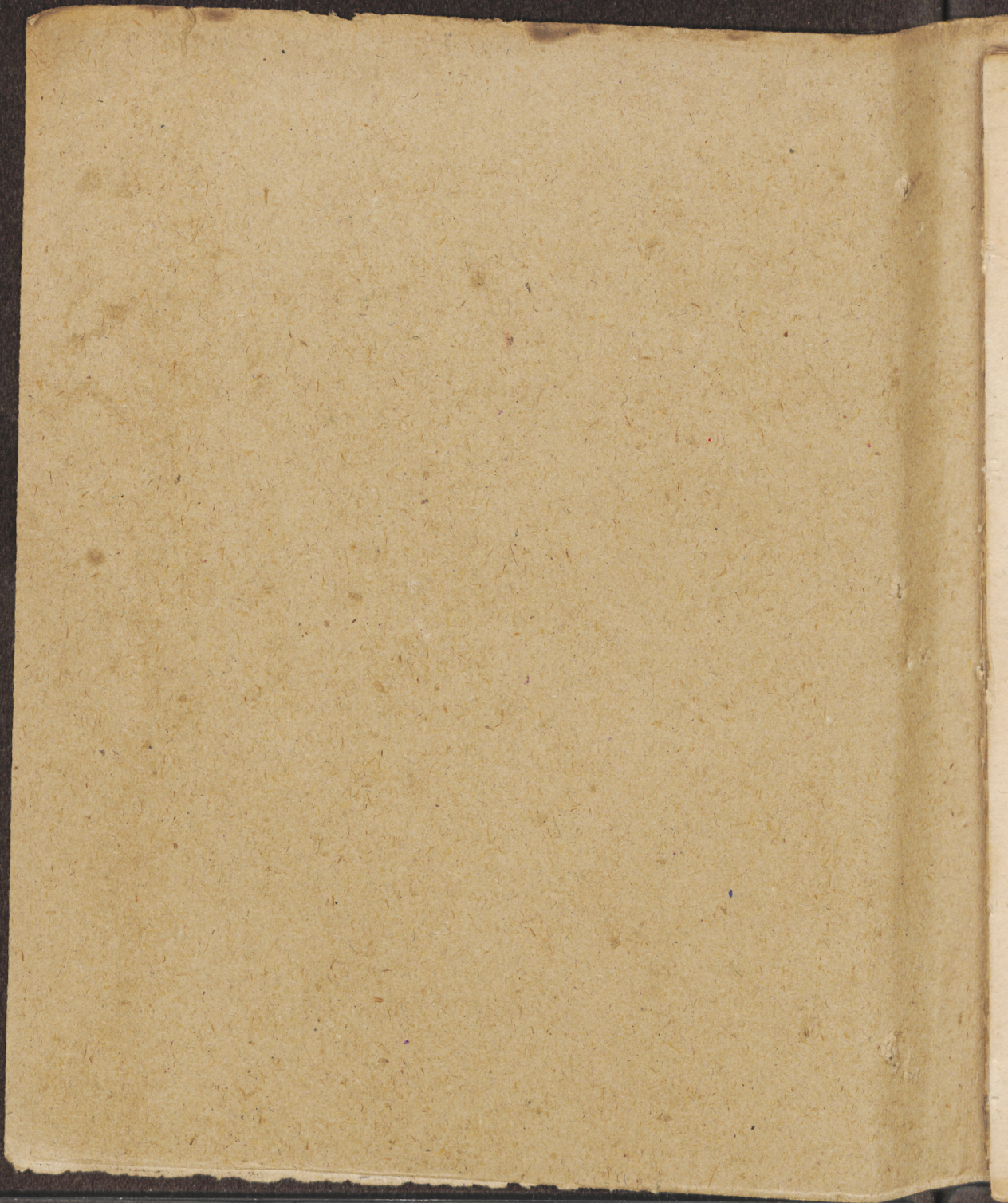
Rostochii: Pedanus, 1612

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn729131815>

Druck Freier Zugang

F. Leker.
R. U. phil. 1612.

7/ 3.
118.
D. T. O. M. A.
Exercitatio Philosophica

DE UNO.

In Inclyta Academia Rostochiensis

PROPOSITA

à

M. JOHANNÈ SLEKERO

Ph. P. P.

RESPONDENTE

IACOBO BREIGERO

Neoburgensi Lunæburgico.

Haebitur disputatio 23. Decembris
loco consueto.

ROSTOCHII

Typis exscripsit Joachimus Pedanus

ANNO M. DC. XII.

Theſis I.

Upremum illud, in quo, quicquid extra nihil poſſum, extrema reſolutione conquieſcat, vocabulo Entis designari qui intelligit & notionem ejus & conceptum, non poſſe non conſuſum eſſe, animadverte.

2. Adeoq; haud officio ſuo deſunctus videbitur, niſi mentis agitatione ad pleniorẽ magisq; diſtinctam ejus apprehenſionem proſectus, affectionum illamſ getem, qua ſecundo natura momento ex Ente pullulat, ingenua delectatione fuerit contemplatus.

3. Cum enim nihil ſit in hoc rerum ordine, quod eſſentiam ſuam non aliquo proprietatum & attributorum ornatu habeat excultam: inq; eo omnis ſcientiæ ratio verſetur, ut, quicquid hujſce rei eſt, in cenſum contemplationis noſtræ veniat: Annon Ens ipſum, (cui omnia ſubjecta) & ſua quadam obtineat regni hujus axiomata? Et ad ea ſpectanda, mentem hominis ingenui non excitet?

4. Qui ergo primus & ſimpliciſſimus in re quavis conceptuum ordo eſt, eum in hac etiam indagine, ſi magnorum philoſopherum veſtigijs inſiſtentes perſequamur, ad Unius naturam accedimus erit planius.

5. Ut enim de Socrate v. g. inſtituta quaſtione, ſi ex primis principijs aliquid conſtituendum ſit, primum hanc rem (Socratem) concipimus: ſecundo loco, non Socratem; tertio demum removemus non Socratem, à Socrate, demum concipimus, Socratem illum non eſſe non Socratem, i. e. non eſſe à ſeipſo diſiſum: Poſtremo Socrate à Platone diſiſo, intelligimus multitudinem ex Socrate & Platone quaſi conſtatam.

6. Eodem modo in hac etiam contemplatione à primis inicijs exorſi, primo quidem (inquit Thomas) concipimus Ens: deinde oſpoſitum Entis, videlicet non Ens: tum vero hoc (non ens) ab Ente removemus ut nempe intelligatur (qua in re primi principij ratio

A

conſt-

confessio) *Ens, non esse non Ens: Eoq; ipso Ens illud sibi ipsi intro-
sum quasi obvertitur, velut à seipso indivisum; sibi ipsi maxime uni-
tam & conjunctissimum; ad oq; Unum.*

7. *Hinc illud percipit, equali ambitu hæc duo (Ens & u-
num) per omnia divagari; & exacte sibi invicem respondere: quod
pulchre & pluribus à Boethio dictum, quidam, (qua instituti nostri
ratio est) verbis ipsius ex lib. de unitate hinc inde collectis, eloquamur.*

8. *Unitas (inquit Boethius) est, qua unaquæq; res dicitur esse Una. Sive enim
fit simplex, sive composita; sive spiritualis, sive corporea; Res unitate una est: &
tandiu est, quicquid est, quamdiu in se unitas est. Cum autem desinit esse Unum,
desinit Id quod est. Unde & hoc: Quicquid est, ideo est, quia unum est. Et sicut
unitate, res ad esse ducitur, sic & in illo esse causetur. Hinc quicquid appetit Esse,
appetit Unum, & ad illud tendit: Nempe quia esse & unum, inseparabiliter sese
comitantur, & videntur simul natura.*

9. *Quia enim creator unus est ideo rebus, quas condidit, hoc in munere dedit,
ut unaquæq; esset etiam una, Prima enim & una unitas, quæ est unitas sibi ipsi,
creavit aliam unitatem; à se diversam, & quasi oppositam. Hinc, quia creatrix uni-
tas non habet principium neq; finem, nec permutationem, nec diversitatem: ideo
creata unitati accedit Multiplicitas, diversitas, mutabilitas. Veruntamen secundum
descensum unitatis à superiore ad inferius; & secundum gradum suæ elongationis
à prima unitatis origine, fit degeneratio hæc: ad similitudinem aquæ, quæ in ortu
suo subtilis & clara nascitur, sed paulatim deorsum fluens in paludibus & stagnis
inspissatur & obscuratur. Ita inquam paulatim variatur unitas, propter varia-
tem materiz, quæ sustinet eam.*

10. *Hæc inquam Boethius; ad quæ, cum Plato ipse accedat in Parm: & So-
phista: non est ut moveamur Proeli, Plotini, Pici & aliorum sententia, quibus
Unum ente prius esse visum est. Prius autem cum dicunt, Pico interprete (lib. de
Ente & uno c. 1.) & simpliciter intelligi volunt & communius. Quare & Deum
(cujus summa simplicitas) esse quidem unum dicunt; non tamen esse Ens. Intra
terminos item unius concludi primo omnium Materiam, rudem scilicet illam &
informem. Quæ tamen extra (ut volunt) Entis limites est.*

11. *Non, inquam moramur hæc; quibus & Pico ipse satù de-
rogat: & quod reliquum est, Faventinus exequitur: quæ, Mar-
silius (Ent. 6. l. 9. c. 1.) inicit, levia videri possunt, revocata ad
Entis (quam Peripatius offert) doctrinam, & hæc unius distinctio-
nem à Thoma 1. p. q. 11. a. 1. alijsq; inculcatam, qua unum dupliciter
accipitur 1. Simpliciter; quod cum Ente converti diximus: ita qui-
dem*

dem, ut, quemadmodum unumquodq; est Ens, sic est unum. Si Ens simplex, compositum, in potentia, vel actu, necessarium, contingens; concretum, abstractum &c: ad omnes has diversitates sese diffundat & Unum. 2. Secundum quid: quod ex priori natum, ad certam quasi speciem contrahitur; ut suo loco patebit.

12. Hic priori illa in considerationem vocato, repetimus id, quod nuper constitutum est, unum realiter convenire cum Ente; cui tamen quippiam superaddat, ut ratione invicem distingui, adeoque subjecti & affectionis conditione ut queant.

13. Id vero super additum, Nunquid positivum quippiam sit, an negativum? id quaestio est; nec omnium sententia una. vide Suar. d. 4. S. 1.

14. Arist. 5. Metaph. c. 6. non obscurus sua sententia interpretatur: Universe, inquit, quae divisionem non habent, eo ipso, quia non habent, Unum dicuntur. Neque Latium apud me ullum, quin ut divisione intelligitur unum Ens fieri pluras sic unitas negatione divisionis recte explicetur; etiam Italia, si vel maxime positivam enti rationem superaddat.

15. Simplicissima quippe & universalissima, cum sui explicandi rationem aliam habeant per Synonyma; aliam per enumerationem eorum, quae ut subjecta continentis alia per negationem: sciscitanti quid sit unum? feliciter satisfaciet negatione ea quam dixi: ut tamen quaestio integra sit, An, quod negatione ista explicetur, positivum sit vel negativum?

16. Dubitandi ratio non levis, quam primo loco Suarez ponit, alio praesequatur latius, in hanc sententiam, quod non omne vocabulum designatum negantibus, negativum sit; sed tum demum, quando id, quod per negationem removetur, est positivum.

17. Exemplis id constat & ratione. Audias enim loquendi modos, ex puris negationibus confectos (v.g. non nemo, non nihil) videas quibus non ens removetur, & negantur negationes (v. g. cum Deum negamus esse malum, impotentem, injustum &c.) Et tamen neque nomina illa negativa quis dicere audeat (Grammatici, & Dialectici) reclamant, nec patitur vulgaris loquendi consuetudo & per se planum est, Deum ita negari malum, injustum; hominem irrationalem &c. ut eo ipso bonus, justus, rationalis, habeatur.

18. Hoc est quod dicimus, verbis negativis positivam designari naturam, adeoque *positiva* rectius dici, quod hoc modo non inepte probatur: Quicquid destruit id, quo destruebatur positivum, id asserit ipsum positivum. Sed prius est verum tum in exemplis allatis, tum in Indivisione Entis .E.

19. Hinc porro concluditur: Si unum est verè negativum: Ergo est positivi alicujus negativum. Ergo illud positivum est prius ipso uno: Eritq; ipsum Ens; ut constat. Ergo per rationem unitatis ens de Ente negabitur, quod absurdum. Imò si unum neget multitudinem, & multitudo unitatem; annon vel circulus committitur vel processus sese aperit in infinitum?

20. Non leve inquam argumentum hoc; sed quo tamen ipsa veritas ponderosior sit; quam ex prelo illo Suaresy discursu explicabimus, hac posita assertionem: Positivum quippiam Enti per rationem Unius superaddi nequit, sive secundum rem vel ex natura rei, vel ratione deniq; statuatur ab Ente distinctum.

21. Si enim in conceptu Entis, praeisā omni (quacunq; demum illa sit) ratione positivā, adhuc in ipso Ente reliquum est id, quod unitati constituenda debetur; Ergo per aliquid positivè superadditum (etiam secundum rationem) unitas ei non conciliatur. Sed prius est verum. E.

22. Ita nimirum in compositis, ita in simplicibus sese res habet: Et quidni etiam in Ente communiter sumpto?

23. Videamus ergo composita physica; & quicquid positivi illis competere natum est, age mentis nostrae edicto omne constituamus in medio; apparebit utiq;, omnia illa ad rationem huiusmodi Entis, quatenus tale ens est pertinere; etiam priusquam cogites Ens illud esse unum: v. g. in humanitate, unio talis anima & corporis, est de ratione essentiali huiusmodi entis, quatenus tale ens est; etiamsi conceptus unius nondum accesserit & in alijs, ratio eadem est.

24. Non dubium ergo, quin & omnis ratio positiva Metaphysica qua in rebus physicis unionem illam pro fundamento habet, quo vis modo pertineat ad rationem illius rei, qua Ens tale est, non quatenus Ens unum.

25. In

25. In simplicibus, age respiciamus Deum: Quem sine ulla re vel rationis positiva supervenit, simplicis tantum illius naturae conceptu, unum agnoscimus: negatione videlicet divisionis in se, qua & ab omnibus creaturis intelligitur esse distinctus.

26. Argumento igitur in oppositum quid respondendum sit, cognoscetur rectius, postquam natura huiusce negationis plenius fuerit exagitata quaestione hac, quanam ista negatio sit? Et quotuplex? Nunquid ejus, qua vel in se vel à se indivisum Ens, divisum à quovis alio intelligitur?

29. Quaestions sensum ex terminis: & horum intellectum aliqua disces exemplorum accommodatione, v.g. trianguli, ternarij &c. Duplicem enim (præter eam, qua ab alia quavis figura & numero differunt) tum divisionem tum indivisionem in his concipere possumus; unam, qua in se, id est secundum intrinsecas essentia & constitutionis suae partes, (v.g. tres unitates, tres lineas) vel divisa vel indivisa sunt. Alteram, qua totum, quantum quantum est, & secundum omnem essentia suae rationem, à semetipso vel divisum vel indivisum est.

28. Hanc ergo Totalem illam partialem & secundum quid dicere possumus. Est enim quod in se divisum est, secundum unam (ut ita dicam) partem non sit Idem sibi ipsi; est tamen, quoad alteram: adedq; non est prorsus à natura & essentia sua alienum; quod demum usu venit in divisione à se.

29. Hac enim idem à seipso totaliter divisum; plane deserit seipsum, neq; ulla ratione seipso participat, vel unitur: adeoq; ad non ens, & quicquid suae naturae contradictoriè oppositum est, transit, & seipsum destruit, quia unitatem destruit, qua cum Ente convertitur: ita quidem, ut idem à seipso esse divisum, nihil aliud sit, quam Ipsum non esse ipsum.

30. Contradictoriè ergo Unum opponitur huic divisioni à se: plane ut Ens non Enti: & sicut Ens cum uno: sic non Ens cum divisione à se convertitur.

31. Neq; dubium est, quin ab hac divisione longe absint multitudo & pluralitas. Quae etiam si unitati opponuntur non contra-

dicitorie tamen opponuntur; neg. ratione Entis vel Unius plane exci-
duant: nimirū quia in se quidē, divisa sunt, non tamen à se. Adeoq. ut se
totū Unum non sunt, ita nec totaliter divisa: Cū omnis pluralitas &
multitudo unitatē, cuius sint, praesupponant; & ad eandem revocentur.

32. De proposita ergo questione sententiam rogatur, Respondeo: Unitate transcendentali, negari divisionem utramq., In se, & à se: hanc quidem contradictories illam privative. Formalem tamen unius rationem non ingredi utramq., sed priorem tantum: quicquid etiam dicat Sonc. q. 23. vide Fons. 4. Met. c. 2. q. 5. f. 5.

33. Quo animadverso per se jam patet illud, quid sit, Unum dicere negationē per modum privationis? Nimirū quod divisionis hac negatio per modum pura & simplicis, negationis accipienda non sit, qua videlicet indivisum opponatur non Enti, sed qua opponitur diviso.

34. Cum enim negatio sit; & non mera tamen negatio; ea voce describenda utiq. fuerit, qua illud natura nobis instructur; quantumvis privatio proprie dici nequeat: nec omne ens (v.g. Deus) huiusce divisionis sit capax. Quam tamen ad rem, qua Fons. d. l. p. 774. adijcit, non facile admiserit is, qui tenes, negationem divisionis in seipso, vel in re illa, qua una dicitur, rationem unius constituere: & unitatis rationem in primo analogato sincerissime conservatam oportere. Privatio itaq. est similitudine quadā, ut enim privatio negationem significat in aliquo subjecto, ita & unum quod est passio Entis, negationem divisionis significat in aliquo Ente quod unum dicitur.

35. Quod ergo hic quaritur Annon in definitione unius sic esse debeat, Esse divitum ab alio? In eo audiendus Soncinas est; distinguens id, quod formalem unitatis conceptum ingreditur (Et sic negat, divitum ab alio esse de formali unius ratione) ab eo, quod formalem rationem ejus consequitur.

36. Et sic unum importat divisionem, ab alio: sive aliud hoc terminum designet realem, vel negationem: sive actu existens sit (quomodo nunc post mundum conditum Deus ita unum est, ut sit divisus ab omni creatura) vel tantum possibile sit, ut ab eterno.

37. Constat ergo Indivisionis ratio: qua tamen non omne il-
lud

lud contineri quod voce unius exprimitur, & affectionū nomine venit, superiori disp. th. 49. & seq. constitutum est, & ex dictis elucescit, nempe unum non esse indivisionem sed Ens indivisum, in significato videlicet adequato. Indivisionem vero esse id, quod extra Entis rationem, Enti superadditum, rationem unitatis ei conciliet.

38. In Unitatis autem notione cum duplex formari possit conceptus, 1. Entitatis indivise, 2. privationis Enti junctas; adeoque dubitari possit, Nunquid unum primò dicat Ens, vel indivisionem? nos primum illum conceptum secundo anteponimus; respicientes ad id, quod superiori disp. th. 36. jam ante constitutum est.

39. Quibus recta ratione comparatis facile intelligitur, quod inquit Arist: Unum non esse prater Ens: unius & Entis eandem esse naturam, propterea quod se invicem sequantur; non tamen quod una ratione significantur: 4. Met. t. 3. & quod 10. Met. t. 5. unum aut simpliciter, aut prout est unum, indivisibile est. Ad qua Alex: Ego enim qua unus sum, individuus sum, neq. sum unus & multi quemadmodum homo universale, ut in aliis homines dividi possim. Qua vero sum quantum, dividuum sum. &c.

40. Neq. obscurum esse potest, quam plane scopum non feriant rationes Timpleri l. 2. c. 3. q. 11. eò quod unum non sit negatio quadam vel indiviso; sed Ens indivisum. Et (verba Fons. sunt p. 769.) absurdum non sit, tribuere Deo nomina privativa: qua tam demum imperfectionem significant, cum id, cujus absentiam designant, perfectionem importet.

41. Imò vero, si extra ens consideretur unitas, uti perfectionem non designat: ita omnem quam habet, ab Ente recipit: cujus etiam respectu magis & minus accipit: Et omnino, quicquid in Ente ipso, quatenus ens, vel tale Ens, simplicitatis vel compositionis, perfectionis vel imperfectionis est, id omne unitati ratione connubij illius cum Ente, commune est.

42. Ex eodem hoc fundamento enascitur, quod ad th. 17. 18. 19. respondendum est; In quibus ut pleriq. recte dicuntur, sic quod inde concluditur, veritati sententiae propositae nequaquam obest, nimirum

unita-

unitatem meram simplicemq; negationem non esse: Atqui vero negationem esse privationis, (ut explicavimus) id non infringitur.

43. Ad argumenti ergo propositionem secundam, respondemus negando, quod negatio hac divisionis, sit negatio negationis.

44. Dictum enim & constitutum est, negationem hanc non esse Entis à se, nec ab alio, sed in se ipso: qua ipsam rei, cui tribuitur, Entitatem & presupponat, & unitati includat, sine ulla negatione in re, quam per hanc negationem removeri oporteat: adeoq; ad positivam naturam ultro recurrat, i. e. ad cuiusq; rei entitatem, qua huiusce negationis sit fundamentum: sine omni & circuli vel infinita progressionis periculo. Quid enim quæso negat? Rem illam in se esse divisam: & propterea unam.

45. Divisio hac, multitudinem utiq; parit, unitati oppositam: in qua notari possunt, 1. quod unumquodq; divisum, habeat quandam naturam & entitatem. 2. quod hoc v.g. Plato. non sit illud v.g. Socr. 3. quod in hac ipsa entitate divisa, quandam habeant (multa illa) convenientiam, secundum quam à se indivisa sint: v.g. Plato & Socrates in humanitate, humanitas & equinitas in animalitate &c.

46. Primum illud, quod negationem non dicat, per se clarum est. Secundum negationem expresse præ se ferri: tertium, ad unitatem illam multitudinem reducit.

47. Hic ergo mihi vide, cuinam divisionis statui unitas opponatur? seu quidnam sit in divisione, quod per negationem removeatur. Et ex supra dictis deprehendes, negari, non secundum illud, sed primum, quod est positivum.

48. Ita nimirum & divisio, negationem dicit, non alterius cuiusdam negationis, sed Entitatis indivise.

49. Ut autem Unum prius est multis sic Indiviso, divisionem antecedit. Quo animadverso, cadit argumentum Fons. cum ait, negationem, qua unum constituitur, non esse negationem multitudinis, sed divisionis; quia unum sit multitudine prius, Annon n. & divisione ipsa prius est unum? Num inquam quod omnem naturam continet & circumscribit; cuius complexum, quæ effugere possit, nulla varietas, nulla diversitas fuit, nec est nec futura est: quod eisdem cum Ente natura, ambitu eodem, genera nullo contentum, omnia tamen peragrat & transcendit, ut concludamus cum Arisi. 10. Met. s. 8.

*Severini Boëthi, de Multitudine ad unitatem
revocanda discursus, ex lib. de Unitate.*

1. Ut in luminis diffusionem, defectus quidam luminis fit, non propter lumen in se, sed propter elongationem v. g. fenestram vitream à lumine: ita & *lumen formæ* unitatis (forma enim quasi lumen est, ad quod sicut per lumen res videtur, sic per formam cognitio & sciencia rei habeatur, non per materiam) descendendo fit debile & obscurum: ut primum ejus, multum discrepet à medio (vide dissert. de Uno th. 9.) & medium ab ultimo.

2. Et propter hanc diversitatem formæ unitatis, non uno modo, sed pluribus dicitur aliquid ab unitate *unum*.

3. Unum enim aliud est essentiam simplicitate, ut Deus. Aliud simpliciter cognitione, ut angelus & anima. Aliud conjunctione materiae & formæ. Aliud continuitate *unum*, ut arbor & petra. Aliud compositione, ut ex multis tabulis una arca, vel ex multis parietibus una domus. Alia aggregatione, ut populus, grex, acervus lapidum, exercitus. Alia præpositione, ut rector navis, & rector civitatis, dicuntur unum, similitudine officij. Alia accidente, ut diversa subjecta ejusdem qualitatis dicuntur unum in ea qualitate, sicut nix, cygnus, albedine.

4. Alia dicuntur Unum numero, ut diversa accidentia quæ eidem subjecto insunt: sunt enim numero, id est numerando, ut hoc dulce & hoc caruleum, hoc longum, hoc latum.

5. Alia ratione; sed hoc duobus modis; quia vel ratione consortij, ut Ens, intellectus, & res, aliquid, & vocabulum *unum genus*. Vel ratione unius sacramenti, ut spiritus, aqua & sanguis, dicuntur unum. Alia natura, ut participatione speciei, plures homines Unus. Alia natione, vel lingua, ut multi homines dicuntur una gens, vel una tribus. Alia more: idque vel secundum consensum virtutis, & dilectionis, v. g. multitudinis credentium erat cor unum & anima: vel secundum consensum, ejusdem vitij, plures homines dicuntur unum: ut qui adhæret meretrici, unum corpus efficitur.

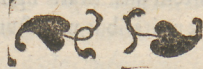
6. Sic omnia unitatem appetunt, ut etiam ea quæ multa sunt, dici *unum* velint. Quæcumque enim sunt, id quod sunt, aut vera unitate esse nituntur, aut eam simulando. Quicquid enim est vel est *unum* vel *plura*. Pluralitas autem non est, nisi ex aggregatione unitatum: quæ fit sunt disgregatæ, faciunt multitudinem. Nec quicquam inter has unitates interest, nisi quod illæ disgregatæ sint, & hæc continuæ.

7. Continuum genus non est nisi ex discreto: & intellectus continuitatis non est, nisi continuatio disgregatorum. Nec continua quantitas advenit in substantia, nisi ex unitatibus. Quando enim partem quantitatis signaveris, necesse est, ut sit unum vel plura. Sed omnis pluralitas ex unitatibus, ut dictum est. Et unitas, quæ unaquæque res una est, & id quod est.

Corol.

Corollaria.

1. In illis quæ de *Unitatis* indivisione disputata sunt, plus utilitatis est (præsidium enim philosophicum in his non agnosco) ad doctrinam de persona Christi, & omnipræsentia carnis; &c. quàm ex ullo alio philosophemate sperari possit.
2. Immobilitas omnino retinenda est inter proprietates loci; quæ definitioni tamen Aristotelis nihil adversatur.
3. Potentiæ animæ non sunt eadem essentialiter cum anima.
4. Et si maximè essent, tamen Scegkius Trinitatem hîc (ut præsumit) nunquam exemplo hîc aliquo ostenderit.
5. Universale primo cognitum est; sed non quâ tale.
6. Vacuum in natura rerum non datur.
7. Terræ situs naturalis est, etsi ab aqua undiquaq; non ambiatur.
8. Oleum quod naturaliter quiescebat in vitro, nihilominus infusa aqua ascendit naturaliter.
9. Nimis frigidè rem agunt, qui elementum ignis ex universo subtractum volunt.
10. Sapientem dominari astris (quod princeps Mathematicorum dixerat) si rectè interpreteris, verissimum est.
11. Levioris concoctionis cibos præmitti oportere, qui Conciliatorem (Petrum de Apono) audiverit, profectò subdubitare incipiet.
12. Principiorum doctrinam in scientijs primam, nemo negaverit: at vero hoc munere defungi, cum qui de Ente agit, ex hac disputatione constat, ut de Causis primo loco agere, ut non sit necesse.

lud contineri quod voce unius exprimitur, & affertur, superiori disp. th. 49. & seq. constitutum esse, nempe unum non esse Indivisionem sed Ens significatiu videlicet adequato. Indivisionem vero Entis rationem, Enti superadditum, rationem unius

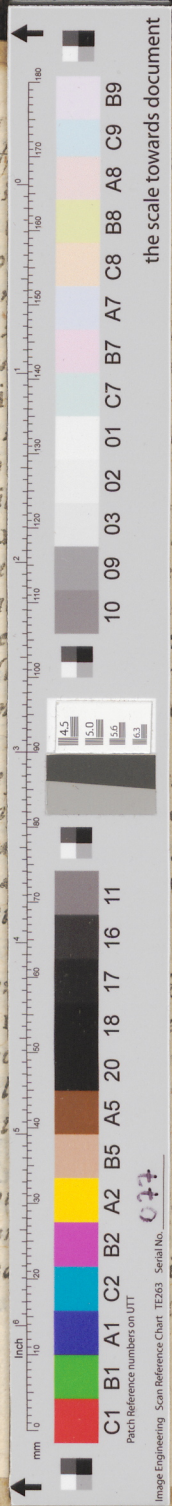
38. In Unitatis autem notione cum duplici conceptus, 1. Entitatis indivise, 2. privationis Enti iuri possit, Nunquid unum primò dicat Ens, vel in primum illum conceptum secundo anteposimus. quod superiori disp. th. 36. iam ante constitutum

39. Quibus recta ratione comparatis facit inquit Arist: Unum non esse prater Ens: unum esse naturam, propterea quod se invicem sequantur una ratione significantur: 4. Met. t. 3. & quod in aut simpliciter, aut prout est unum, indivisibile est. Ego enim qua unus sum, individuus sum, neque scilicet quemadmodum homo universale, ut in aliis hominibus. Qua vero sum quantus, dividuus sum. &c.

40. Neque obscurum esse potest, quam plane rationes Tompleri 2. c. 3. q. 11. eò quod unum non vel indiviso: sed Ens indivisum. Et (verba absurda non sit, tribuere Deo nomina privatiua imperfectionem significant, cum id, cuius absentia imperfectionem importet.

41. Imò vero, si extra ens consideretur unum non designati: ita omnem quam habet, ab Ente etiam respectu magis & minus accipit: Et omnino ipso, quatenus ens, vel tale Ens, simplicitatis vel imperfectionis vel imperfectionis est, id omne unitati rationem cum Ente, commune est.

42. Ex eodem hoc fundamento enascitur, quod respondendum est: In quibus ut plerumque recte dicimus concluditur, veritati sententiae proposita nequaquam

the scale towards document

077

Image Engineering - Scan Reference Chart - TE383 - Serial No. 077
Patch Reference numbers on UTT